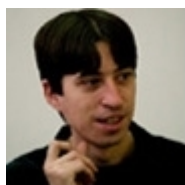

Douămiismul poetic românesc. Autoportret cu versuri inedite
D.D. Marin, Ș. Axinte, R. Chirian, C. Perța, O. Prodan, R. Țupa, A. Urmanov

Pornind de la volumul coordonat de Daniel D. Marin, *Poezia antiutopică. O antologie a douămiismului poetic românesc*, Ed. Paralela 45, Pitești, 2010 – „o antologie care ar putea fi una reper” (Al. Cistelecă) – am reunit câteva din vocile reprezentative ale acestei generații. Daniel D. Marin, Șerban Axinte, Rita Chirian, Cosmin Perța, Ofelia Prodan, Răzvan Țupa și Adrian Urmanov răspund întrebării: *Cum vă raportați la generația poetică douămiistă, cum o vedeți în general și încotro credeți că se îndreaptă?* Ne propun deopotrivă un grupaj de versuri inedite.

DANIEL D. MARIN: „Douămiismul poate ultima promoție asimilabilă unei generații”

Spuneam undeva că e greu de anticipat dacă, odată încheiată „apocalipsa douămiistă”, se va reinventa imediat o generație și mai spuneam că douămiismul s-ar putea chiar să fie ultima promoție asimilabilă unei generații. De acum înainte lucrurile de felul acesta s-ar putea să ceară de la sine o altfel de examinare, cu un alt tip de instrumente critice, mai ales în contextul în care o parte a poeziei se deplasează din ce în ce mai mult spre cu totul altceva decât formele pe care le vom numi, peste nu foarte mulți ani, „clasice”, și se deplasează spre „performance”, spre „poetry slam”... spre un alt fel de valorificare a poeziei, sau, de fapt, spre o altfel de poezie sau chiar spre (din nou) „moartea poeziei”. Nu știu, prin urmare, dacă în noua configurare a stărilor de lucruri vom mai putea vorbi despre generații sau termenul ni se va părea demodat. Cel mai la îndemână mi-ar fi fost, până nu demult, să discut în general despre generația douămiistă prin raport cu generația optzecistă, singura ce părea de tot „înfiptă” în establishmentul literar recent. Numai că legat de unele particularități ale canonului optzecist (dintre cele intens propagate) am deja dubii serioase. Și atunci nu știu exact ce să compar și cu ce anume.

Cum mă raportează în particular la generația douămiistă? Eu mă raportează ca la o generație cu o poezie de foarte bună calitate. Nu întâmplător i-am consacrat, în acest sens, o antologie: dacă nu mi-ar fi plăcut poezia colegilor de generație nu vorbeam atât de frumos despre ea și n-o includeam într-o carte. În rest, e greu de anticipat spre ce se îndreaptă, pentru că a luat-o (ca și generația 80) în mai multe direcții și (spre deosebire de 80) oricare din ele se și poate brusc încheia. După numai o carte sau două publicate. Nu am certitudinea că eu sau oricare din colegii mei vom mai scrie. Iar dacă vom mai scrie, habar nu am ce. Se va „translata” mai departe vreuna din proiecțiile sau direcțiile douămiiste, fie că e vorba de cele mai vechi, de pildă fracturismul pentru care atât s-a „bătut” Ianuș (cotind apoi brusc spre o poezie aproape religioasă și aproape neverosimilă pentru un astfel de poet), sau utilitarismul lui Urmanov, rămas fără urmări directe deși a avut rol de dinamizare (înainte ca autorul să se mute, și el, în singurătate), sau mizerabilismul de tip Sociu (care mie nici nu mi-a părut o secundă în sensul descris cel mai des de critica literară), sau minimalismul declanșat (redeclanșat, de fapt) cu atâta fervoare de Andrei Peniuc și de alți câțiva (inclusiv înainte, de Acosmei, dacă e să cădem de acord că minimalismul are și abisalitate)? Sau de cele mai noi, cum ar fi infimalismul pe care doamna Ștefania Mincu îl observa recent chiar la mine, după ce îl intuise și semnalase deja la Ofelia Prodan; sau revenirea, dintr-o altă perspectivă, la poezia cu personaje (cu „bucla” poezia-poveste sau poezia-fantasy centrată pe un singur personaj, cum mi-a plăcut mie să o practic și, la fel, Ofeliei Prodan sau lui V. Leac)? Cum se vor continua și cât vor mai dura ele printre colegii de generație și, în general, ce s-ar mai putea inova pe aceste linii? Și cine o va face? Poate tot noi. Sau poate alții. Sau poate chiar nimeni.

băiatul vecinei de deasupra

Tudor este doar băiatul vecinei de deasupra
care se ocupă câteodată cu vrăji. În toate nopțile îi
aud pașii mărunți prin tavan
știu că ia forma unui taur
și se smucește în camera lui
cu postere pe toți pereții în timp ce eu
ca de obicei deschid fereastra și privesc luna roșie.

dimineața Tudor cumpără lapte de la magazinul
din colț și merge pe stradă vorbind cu
o fată frumoasă tot felul de chestii neobișnuite că
te și miri de unde naiba le știe.

Tudor are fruntea lată părul negru zburlit
ochi întunecați obraji tari rotunzi cizme de cowboy
umblă fără sfială printre oameni și râde adesea.

Tudor este doar băiatul vecinei de deasupra
o femeie mică îmbrăcată mereu în negru.
în toate nopțile aud cum izbește
cu fruntea lui lată pereții
cum tropăie cu copitele apoi brusc se liniștește sub
mâinile mamei care îl mângâie ușor ca pe un copil speriat.

ȘERBAN AXINTE: „Adevărații poeți vor depăși manifestul comun generaționist”

Raportându-mă la generația poetică douămiistă, cred că pot să afirm, fără falsă modestie, că eu nu contez prea mult deocamdată. Asta nu înseamnă că mă minimalizez în vreun fel. Mă consider un critic literar apreciat, dar în poezie nu mi-am dat încă măsura. Am proiectele mele în care cred și sper să le conturez cât mai bine. Oricât ar suna de banal, poezia e o stare de grație în care dacă nu persiști nu iese absolut nimic. Dacă trădezi poezia pentru orice altceva, ea se supără și-ți trânteste ușa în nas. Îți pretinde fidelitate conjugală! Cred că adevărații poeți – prin intermediul cărora generația mea se va defini la un moment dat – vor fi aceia care vor depăși, într-un fel sau altul, manifestul comun generaționist.

revelația

m-am întors în punctul de plecare,
mi-am mușcat buzele până mi s-a scurs în gură
toxina din sânge;

ce se strânge în sens,
ce este pur și simplu pulverizat afară;

o cotitură nouă în labirint
a mai limpezit puțin lucrurile

dar chestia asta cu labirintul obosește,
mesajele expediate de pe adresele morților,
cu atât mai mult;

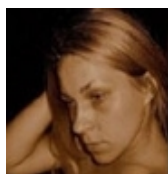
360, atât îți spun, 360
și în același punct ne regăsim conturul
desenat cu creta.

frica

am uitat de hipnoza zilelor
tumefiate-n lumea de jos
vibrația lor nu-mi mai taie respirația,
...nu-mi
accelerează pulsul
doar pulberea de retină recompune într-una

aceeași imagine,
aceeași stare de gheară
încerc să depistez exact
clipa în care realitatea s-a spart
în ace reci
și a-nceput să rupă din șira spinării

RITA CHIRIAN: „Generația a murit, trăiască scriitorii”

Sandalele lui Empedocle

În jurul anului 2000, pe când Bucureștiul și lumea culturală fierbeau deasupra focului insurgent al lui Marius Ianuș și al Fracturilor, eu aveam 18 ani, locuiam într-un oraș de provincie din nord și nu știam nimic altceva decât că voi ajunge scriitoare. Nu-mi amintesc dacă aș fi aflat deja despre existența Generației 2000. Abia începusem să cunosc scriitori adevărați și nu prea știam ce să fac cu textele pe care le scriam, deși debutasem deja în 1997. 2000 a fost deopotrivă anul în care am pășit pentru prima dată pragul unei edituri și l-am cunoscut pe Nicolae Tzone. Entuziasmat, mi-a acceptat manuscrisul. Privind înapoi, nici nu știu dacă-mi dădeam foarte bine seama ce ar fi urmat să se întâmple. Cred că mi se părea prea simplu, așa că am ales altă cale: câțiva ani de tăcere. Am debutat editorial abia în 2006, cu Sevrăj, un volum care include și o secțiune din manuscrisul inițial, cel „finalizat” în 2000: liniile de forță ale generației se coagulaseră de ceva vreme, apăruseră câteva nume, altele deja se stinseseră. Mult zgomot de fond și câteva constante: violență a imaginii, violență a limbajului, insurecție, visceralitate, milenarism, tentația noilor mijloace de comunicare; o poezie în care viziunea nu mai putea fi neutralizată prin ironie, prin ludic, prin textualism, ca aceea a generațiilor dinainte; o poezie care se voia autentică, chiar dacă în virtutea acestei autenticități s-au întâmplat și gesturi iconoclaste, dacă nu chiar insanități, după cum le-ar numi unii. Trecuseră două decenii triste de tranziție. Eram copiii ei malformați, care ne ceream atunci dreptul de a vorbi.

Pe scurt, eram a generației și ea era a mea, chiar dacă am trădat uneori și am încercat mai curând să fiu egală cu mine însămi. Sevrăjul a fost bine primit de critică, așa că am crezut din ce mai mult în ceea ce scriu. Patru ani mai târziu a apărut Poker face, un volum concentrat, ca atunci când încerci să spui ceva pe de-a-ntregul adevărat.

Acum încerc să-mi găsesc locul; acum când cred că nu mai poate fi vorba despre un douămiism unic, ci despre unul alcătuit din voci distincte: astăzi, „generația” – mai degrabă, cei câțiva scriitori tineri – pare disolută. Fiecare crește nu în interiorul unui grup și sub presiuni gregare, ci individual, așa cum se și face literatura, dacă ne va fi dat. Dacă este, însă, să vorbesc despre „generație”, ea a fost una a cărții singulare, a apariției meteorice, a zgomotului, a exploziei asurzitoare și-apoi a tăcerii. Generația a murit, trăiască scriitorii.

Noi suntem noile sandale rămase la gura vulcanului.

colegiul asperger

*

ochii ei sunt de culoarea cuprului,
sunt două monede așezate pe ochii mortului.

își strânge mâinile în poale și vorbește despre răutatea lumii.

de șaizeci de zile,
lângă pat,
o batistă de hârtie în care sângele s-a întins roșu
ca granițele americii latine.

noi nu deschidem niciodată ferestrele, fiindcă aerul aduce miros
de oameni sau de moarte.

mama spune că și moartea tot o banală aglomerare umană
e, doar cu puțin mai mare ca o metropolă.

și-n moarte te pierzi la fel de ușor,
de aceea le vorbește plămânilor ei și-i vorbește inimii ei
și le spune băieții mamei și fetița mamei.

nici ei,
ca atunci când avea țâțele pline de lapte,
n-o lasă acum să doarmă cât e noaptea de lungă.

*

îmi dau unghiile cu lac, îndelung,
apoi toată ziua îmi folosesc degetele
ca pe niște alungiri nefirești ale palmei.

mă gândesc la mama, la unghiile ei conice,
și la bărbatul încă tânăr care i-a ținut într-o zi ușa,
șoptind atât de erotic „doam-nă”.

gesturi încâlcite de lacul vinețiu
ca și cum plămânii ar bălți într-o boală cu nume ciudat –

și știi că-n zile ca asta crește înăuntru pământul.

afară e lumină și inimii îi trebuie un nume.

tată, copilului tău îi e frig.
mamă, copilului tău îi e frig.

COSMIN PERȚA: Fără titlu

Fără titlu 6

Câmpie albastră, câmpie albastră,
De câte ori în mintea mea te-am văzut,
De câte ori te-am visat.

Cel mai trist elogiu al tău: nemărginirea,
Cel mai exact: răutatea din inima mea.

Mă plimb pe pajiștea ta plin de speranță,
Răcnesc pe pajiștea ta, îți urlu frumusețea albastră.
Încalec pe pajiștea ta pe măgarul nebuniei mele
Și-ți urlu frumusețea albastră.

Mă port pe pajiștea ta de parcă n-aș avea nimic de pierdut,
Deși toate, de nu le-am pierdut, le am de pierdut,
Și-ți urlu minunata ta frumusețe albastră.

Mă împiedic pe pajiștea ta, mă umplu de sângele meu
Printre măcăcinii tăi, câmpie albastră, și urlu,
Îți urlu frumusețea ta.

Pe pajiștea ta nu mă pot odihni, pe pajiștea ta nu pot mânca,
Pe pajiștea ta nu pot bea, nu pot muri, nu pot uita și urlu,
Îți urlu frumusețea ta.

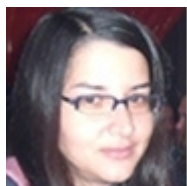
E bine și e târziu pe pajiștea ta, și sunt singur
Pe pajiștea ta, câmpie albastră,
Și de atâta bucurie urlu,
Îți urlu frumusețea ta.

Fără titlu 12

Lui Eugen Vuțescu

Pe cât de frică mi-a fost la început de viață,
Pe atât m-am obișnuit cu ea.
Mă trezesc dimineața cu gust de sânge în gură,
Viață!, îmi zic, satisfăcut.
Merg prin oraș, fac chestii neimportante,
Gustul de sânge din gură se întetește,
Viață!, îmi zic, satisfăcut.
Mă întorc acasă, fac alte chestii neimportante,
Copiii mi se zvârcolesc la picioare ca două șuvoaie de apă caldă,
Dragostea mea e discretă,
De abia ce ating fereastra și vântul rece, rece ca neaua
Pătrunde în mintea noastră și ne-mpresoară.
Iarăși e viscol, iarăși nu avem cartofi în cămară,
Iarăși copiii le curge nasul și noi, cu nasul nostru mare
Și borcânat nici nu ne putem imagina ce primejdii îi pasc.
Închidem fereastra, plămânul stâng se încălzește, și inima,
Sângele îmi dă pe nas, pe urechi, viață!, îmi zic, satisfăcut,
Închid caloriferul, mă rog, tușesc și tot sângele îl scuiș
Într-o batistă. Am sute sub pat,
Câteva sute de batiste pline cu viață, doar pentru mine,
Pentru când voi fi vlăguit.

OFELIA PRODAN: „Generația poetică douămiistă se îndreaptă încotro are chef”

La „generația poetică douămiistă” mă raportează în funcție de momentul oportun și astrograma criticilor de poezie (o specie pe cale de dispariție), de văzut am văzut-o și o văd în diverse ipostaze, oscilând după impulsuri absconse între anorexie și bulimie literară, între tandrețe și violență casnic-literară, ba chiar între o stare zen și o stare de pură paranoia, firește, tot literară, iar de îndreptat cred că orice am face sau n-am face se îndreaptă tot încotro are ea chef.

e-mail către mike

dear mike nici nu știu cum de n-am apucat să-ți scriu
dar te cunosc de numai trei minute și 47 de secunde de pe facebook
mi-a plăcut în primul rând poza ta semeni perfect cu un terorist arab
eu însă ador tenul măsliniu și sprâncenele stufoase împreunate
cât despre mustață și turban mai bine nu mai zic
am remarcat întrebarea ta dacă la noi în USA femeile
se autofecundază și nasc copii cu gene de informaticieni
eu însă te întreb pe tine dear mike (oare asta e nume arab)
dacă la voi în Irak femeile își dau cu petrol pe gene

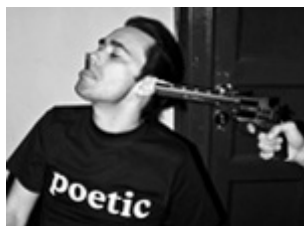
și se reproduc pe cale naturală știu o să-mi spui că sunt
o naivă dar tu mikey ești un naiv simpatic ei bine
la noi în USA femeile nu se autofecundează ci au regulat fantezii
erotice cu teroriști Al Qaeda desigur nu e cazul meu
iar în urma acestor perversiuni sexuale reprobabile
nu rezultă copii hibridi cu ten aproape măsliniu și sprâncene
aproape stufoase ci rezultă nenumărate complexe și tulburări psihice
care le predispun pe aceste nefericite femei la hărțuire sexuală
la locul de muncă de unde ajung direct la tribunal
și sunt despăgubite cu sume exorbitante
ceea ce le oferă posibilitatea unor aventuri extreme în Orientul extrem

În tren

lui Italo Calvino

Viteazul soldat D. călătorea în același tren,
în același compartiment cu viteaza și rotofeia
văduvă M. Soldatul D. se întorcea cu o rană la picior,
o rană pe care o îndrăgea și cu care se mândrea,
din război. Văduva M. se întorcea cu o sacoșă
burdușită cu carne macră la care se gândea
cu duioșie și cu un fel de dragoste canibalică,
din oraș, de la piață. Soldatul D. îi aruncă o privire
furișă văduvei M. aranjându-și pansamentul.
Văduva M. întoarse capul și se gândi că soldatul D.
nu poate fi decât un soldat viteaz de vreme ce are
o rană pansată atât de frumos. Soldatul D. își întinse
piciorul rănit oftând și, în treacăt, piciorul lui
se frecă ușor de piciorul durdului al văduvei M. și
se opri chiar lângă sacoșa cu carne macră.
Văduva M. roși în ambii obrăjori rotofei, soldatul D.
se gândi că vecina lui de compartiment e cu siguranță
o văduvă vitează de vreme ce se întoarce cu o
așa sacoșă burdușită din oraș, de la piață.
Soldatul D. fu inundat din creștet până-n tălpi
de o ciudată căldură și îi puse mâna pe genunchi
văduvei M. care începu să tremure și să asude
din creștet până-n tălpi. Soldatul D. se gândi
că a îndrăznit prea mult și, răcindu-se din creștet
până-n tălpi, își retrase mâna de pe genunchiul
văduvei M. Văduva M. se gândi că nu este suficient
de atrăgătoare, așa că își ridică doar cu o palmă
fusta neagră deasupra genunchiului. Soldatul D.
tocmai se uita pe fereastră, așa că nu a observat
deloc manevra. Văduva M. se gândi că nu a fost
suficient de îndrăzneată așa că își desfăcu decolteul.
Soldatul D. întoarse capul și se înroși
din creștet până-n tălpi. Își puse chipiul pe cap,
o salută militărește pe rotofeia și viteaza
văduvă M. și ieși pe hol să fumeze o țigară.

RĂZVAN ȚUPA: „Țupa, cât te-ai chinuit tu să omori Generația 2000!”

poem ORAL [generațional]

[sau] veniți să luați LUMINĂ

[sau] tupy-paste DIN GURA literaTURIȘTIILOR

“nu ceea ce intră în gură (...), ci ceea ce iese din gură” (Mat, 15:11)

I. în care un băiat coordonator descoperă sensul existenței

Gata, m-am gândit. orice milițan a fost un băiat sensibil cândva.
doar că atunci când a rămas singur cu pulanul a descoperit dragostea.

și peste legea ei doar cine putea trecea. el în ochii lui așa administrator părea.
dar cineva trebuie să îl ajute să își dea
jos din cap cascheta belea

să răspundă și el cu numele lui ceva
cum îl cheamă pe el dacă mai știți cumva

nu mai sta încă o tură
cu cauciucul în gură
că-ți sângerezi gingia
și se ia

câteodată rolurile de figurant sunt foarte grele
mai ales când ții să îți umpli gura cu toate cele
dar tu cândva ai fost un băiat sensibil care își făcea freza. cu sau fără ea
experimenta desena se-n talenta. dar ce sa vezi: așa a fost toata lumea.

II. în care se întâlnește gashca și cântă o-via-ța mea

Răzvan, las-o moartă.
a zis cineva care se simțea băgat în seamă:

Cât despre Țupa,
deși l-am apreciat de când mă știu,
în cazul de față nu-l înțeleg.
s-a simțit obligat să recunoască un turist

Felul în care arată cu degetul mi se pare aproape naiv
mișto jetul lui iulian,
l-a primit în plin dl. tzupa.
asta e când, ca de obicei,
vorbești aiurea și mai ales foarte evaziv
Răzvan, las-o moartă.
a recomandat o persoană care vroia să ne arate cum îi place

Nu merge patinajul ăsta artistic cu mine.
bă Țupa, tu ori ești prost ori ești drogat,
cum te-am văzut ultima oară, să mor io.
a ales un băiat cu fața de fată să zică de după semnatura anonim

Cât despre Țupa,
deși l-am apreciat de când mă știu,
în cazul de față nu-l înțeleg.

Răzvan Țupa a fost un prost sfătuitor
ca să fie clar și să nu mai fie dubii

Răzvan, las-o moartă.

astfel de prestații pot fi jalnice
de exemplu,
Răzvan vrea să dea cu cremă de bocanci
peste ața albă cu care și-a cusut toate povestioarele
de mai sus,
după care pleacă spunând că
n-a avut niciun rost să-și expună
toate micile teorii evazioniste
găsește cineva punctul de pe cotidianul

mă miră că tocmai el,
a cărui reprezentare literară actuală
este aproape exclusiv bloguistică,
susține că spațiul ăsta ar fi un fel de
colț al cârtitoarelor.
se mai gândește cineva care se simte dator

Răzvan Țupa cu lipsa lui de fler,
dar dând caraghios din floretă
Răzvan Țupa a fost un prost sfătuitor
Razvan, las-o moarta.
bă Țupa, tu ori ești prost ori ești drogat,
cum te-am văzut ultima oară, să mor io.
se jură altul doar ca să pară sensibil

răzvan țupa, ai mâncat, ai rezolvat.
așa, și? apoi te-ai căcat. așa, și?
apoi ai fumat. așa, și? apoi ai mai tras un fum.
așa, și? apoi te-ai culcat. așa, și? apoi mori!
ooo, Țupa, cât te-ai chinuit tu să omori Generația 2000!
uite că până la urmă ai și reușit!!
și-ai început chiar cu tine. Jesus Maria,
ce-nseamnă perseverența!
Răzvan, las-o moartă.
*și toate cuvintele capătă forma celor care le-au spus
sau invers. mai degraba invers*

III. în partea aceasta vorbim cu vorbe din senin

care nu e nevoie nici să sune nici să pară
pentru că nu au de ce să aibă pretenția că
or să te ducă unde n-ai mai fost
asta tu o faci oricum mai mult de frică

dar acum ce crezi că o să zică
oricine te interesează dacă tu nu vorbești
nicicum cu vorbele tale pentru că nimic
din ce ai putea să spui nu e al tău
doar al tău
e și împrumutat ca și numele ca și

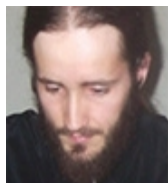
părul ca și vărul care ai sperat mereu
că o să te salveze. cu mașinile lui
străine cu poveștile pe care puteai
să i le atribui oricând. dar acum
ce o să te faci

pentru că vine un moment în care
nici măcar cei triști nu mai pot să spună
că existi. și tu o să crezi că zic de mine
dar cu voce subțire, fără pix și fără hârtie
tot ce auzi e doar o jucarie
în limba ta cum doar pentru tine poate să fie.

și chiar dacă intri în vrie chiar dacă
asemenea celui care doar dacă moare
și doare mai speră să-i fie trecută cu vederea
împostura care îi ornează gura chiar dacă în cea
mai bună zi mergi ca printr-o perdea și corpul îți e din peltea
nu o să te ajute nici măcar dacă te-ar crede toți o să faci
ce știi tu mai bine: să uiți. dar surpriză: lumina din briză vine
din vorbele altcuiva.
și nu îți face probleme totul pornește de la tine: orice ți-aș zice e doar de bine.

(Foto: Livia Ștefan)

ADRIAN URMANOV: „Din acest amalgam vor apărea primii poeți autentici”

românia nu are identitate. românia este, în cea mai mare parte a trecutului său, un amalgam de identități străine, împrumutate și purtate până la asumare. în realitatea profundă, însă, mixul ăsta de istorii și culturi nu s-a sudat în nimic autentic, iar românia generației 2000 este expresia cea mai sfâșietoare a unei națiuni lipsite de identitate.

poetii generației de după anul 2000 nu fac altceva decât să îmbrace varii identități, ca pe niște piei intime, pe care apoi le propun ca identitate întregii români. o parte au rămas în aceeași piele a falsului, a valorilor nule ale trecutului, proslăvite ca îmbălsămări ale marelui zero care este în momentul ăsta esența româniei. aceștia strălucesc acum, dar sunt șterși de trecerea anilor.

alții, mult mai puțini și mai incomozi, încearcă să se denumească pe sine, să găsească pielea aceea care le este adevărata identitate. aceștia sunt cei care definesc, într-un final, esența româniei; aceste câteva nume contribuie, alături de tot ce e viu și autentic în țara asta, la definirea unei identități naționale reală, palpabilă, egală cu sine însăși.

abia acum, din acest amalgam aparent fără perspectivă, vor apărea primii poeți autentici. iar autenticitatea lor va fi semnul vital că românia începe, într-un final, să existe. e mare putregai acum în poezia tânără, dar din putregaiul ăsta va ieși primul lăstar de autenticitate națională.

lucrurile ultra (1 – sshhh...)

(acolo sunt lucruri / pe care le-am închis în casă și-am plecat / acolo au rămas
lucrurile ultra / lucruri rele și răzbunătoare. ele
așteaptă / să se mănânce calciul din oase / să se pulverizeze peste ele ca o tinctură de
valeriană / să îmi macine pe nesimțite / creierul)

lucrurile ultra (6 – sshhh...)

(într-una din zilele / când eram băiat și / aveam dimineți și lucruri frumoase cu care /
să fiu bucurat / a fost / cineva anume / într-o
situație concretă anume / care a întors o cheiță în
creierul meu / creierul meu moale / de dimineață /
creierul meu cu lucruri frumoase și / de-atunci toată
MAȘINĂRIA
asta
pe care apoi
n-am mai putut-o opri
dacă
aș avea o armă / dacă aș putea ochi / și trage
dacă lumea asta cu inima ultra ar / fabrica într-o zi
MÂINE
un soi de canal între mine și acela—)

Anchetă realizată de Afrodita Carmen Cionchin